

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 175. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_599-txt-shoot-idm4716/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

og synes at have lidt mindst i Rødselstiden, da man intet herer derom.

Anderledes gik det Bretagne, som ikke blot udvikledes i Vendé-Krigen, men havde ogsaa sin egen Opstand, der kostede Strømme af Blod. Vendé-Krigen, som med korte Mellemrum varede hele tre Aar, har vel noget meget tiltækkende ved sig, for saa vidt det altid er glædeligt midt under det vilde, umenneskelige Raseri dog at se en Plet i Frankrig, hvor Hjertet i en vis Grad gjorde sine Rettigheder gjældende og aabenbarede en Del af de vidunderlige Kræfter, Kjerligheden har til Selvopofrelse og til at gøre og lide alt for, hvad Hjertet elsker; men det er dog ogsaa pinligt at se saa mange ædle Kræfter røre sig i Blinde og for vore Øjne spildes, og Hoved-Indtrykket bliver, i det mindste hos mig: dyb Ringægt for de Prinser, den Adel og den Gejstlighed, der kunde se Vendeen kæmpe og bløde for sig, uden at flokkes did fra alle Sider og adle Sejren eller dele Undergangen.

Spørge vi nu om Skuepladsen, da er Vendeen kun et af de nye revolutionære Navne paa Landet mellem Havet, Loire og Vienne, eller mellem Nantes, Saumur, Poitiers og Niort, som ellers kaldes Krattet (*le bocage*) og Marsken (*le marais*), overalt gjennemskaaret dels med levende Gærder og dels med Vandgrøfter, afdelt i mangfoldige Smaalodder til Agerdyrkning og Fædrift, der bændt Indbyggerne til deres Hjem og nærrede det stille, flittige Husliv, der er det borgerlige Selskabs Vugge. Præster og Herremænd var her ingenlunde forhadte, men i det hele ærede og elskede, Adelsmændene som milde Arveherre, og Præsterne som Himlens Søndebud med Trøst og Fred; saa her forstod man slet ikke, hvad der saaledes oprørte Paris og andre store Stæder, sukkede vel over Kongens sørgelige Skæbne, men fandt det umuligt at ændre og gav sig til Freds, til man selv fik Revolutionens Virkninger at føle. Dette skete først ved Forfølgelsen mod de ubeedigede

